Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 23. Den 1. September 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Tale af Præsident Brigham Young

holdt i Tabernaklet den 6te April 1855.

(Af Deseret News, den 25de April 1855.)

I Dag for fem og tyve Aar siden blev denne Kirke organiseret med sex Medlemmer. Flere var bleven døbte af Broder Joseph, men som han havde modtaget en Aabenbaring at organisere Kirken, og ikkun sex Medlemmer var tilstede, saa var de alle, som dengang blev indlemmede. Mange af de trofaste Brødre og Søstre, som annammede Frelsens Evangelium i de tidligere Dage af dette Værks Historie, har udentvivl ofte overskuet den Mark denne Kirke har gjennemgaaet, og har været istand til at skjelne Herrens usynlige Haand, som har bevaret dette Folk i de afvexlende Optrin, de har gjennemgaaet.

Mangen Gang var det, efter al menneskelig Sandsynlighed, ingen timelig Frelse for de Hellige. Atter, de, som ikke var trofaste, idet de beskuede Tingene saaledes som det naturlige Menneske beskuer dem, har forladt Kirken; ja Snese af dem, Hundreder af dem, Tusinder af dem, baade Mænd og Qvinder. De saae paa dette Rige, og, idet de betragtede dets Fremgang efter tilsyneladende naturlige Grundsætninger, opdagede, at det var bedst for dem at forlade det, og, om muligt, frelse deres Liv. De, som har været trofaste, kan bevidne i Dag, at de, som har søgt at frelse deres Liv, har mistet dem, medens de, som har søgt flittigen at opbygge Guds Rige, som har holdt sig til Herrens Befalinger, som ikke har regnet deres Liv for dyrt for dem, har frelst deres Liv.

Det er forunderligt, det er overordentlig selsomt, og sandelig, det er et forbausende Værk og et Vidunder for dem, som er blottede for Jesu Christi Aabenbaringer, naar de overveie Historien om dette Folk, deres Vandringer og deres Fremgang; og det har været et Vidunder for Alle, som er bleven bekjendte med den.

De som var bekjendte med denne Kirkes Oprindelse, med de faa Personers Liv og Handlinger, som da troede Evangeliet, og med Manges Liv og Handlinger, som omgav dem, opdagede den Gang, at Mørkets Magter, at Retfærdigheds Fjendes Magter var rettede mod de Faa, som troede paa Mormonsbog, og som troede, at Joseph Smith var en Prophet. Om de var sex i Antal, eller

sex Gange sex, eller om der var blot een, det gjorde ingen Forskjel. Ligesaa snart som Mormonsbog blev bekjendtgjort for Folket eller for et Nabolav, og forkyndt at være Historien om vort Lands Urindvaanere og at indeholde Guds Villie til Folket fordum, og at den Herre Jesus viste sig for dette Fastlands Indvaanere og aabenbarede dem Evangeliet; at Guds Rige blev opbygget her; at Lamaniterne var en Levning af Israels Huus; og at den bestemte Tid var kommen for Herren at begunstige Zion og indsamle Israel; paa den selvsamme Tid, paa den selvsamme Dag blev Mørkets Magter ordnede til Kamp imod Propheten, imod Mormonsbog og imod dem, som troede den at være hvad den indeholdt.

Har denne Forfølgelsesaand ophørt? Nei, ikke det mindste, men den har stadigen tiltaget. Jeg var noget bekjendt med Fremkomsten af Mormonsbog, ikke alene ved det jeg læste i Aviserne, men jeg hørte ogsaa en heel Mængde Fabler og Fortællinger, som blev satte i Omløb saasnart som Mormonsbog var trykt og begyndte at udspredes omkring. Da syntes Forfølgelsesaanden, Dødsaanden, Ødelæggelsesaanden strax at indgaae mere i de fromme Præsters Hjerter end i nogen anden Deel af Folket. De kunde ikke taale det. Iblandt dem, som bekjendte stor Tro og stor Fromhed, og troede paa Helliggjørelsens Velsignelser, og ifølge Bekjendelse troede paa Engles Betjening, og paa den Helligaands Gave, og at det var Christnes Forrettighed at nyde Aandens Naadegaver nu, saavel som i gamle Dage, saa fort som Mormonsbog bragtes paa Bane i Samtale, vilde en Aand opstaae i dem, som foraarsagede det Ønske hos dem at tilintetgjøre Bogen og Enhver, som troede paa den. De pleiede at sige: „den er fra Helvede, den er fra den bundløse Afgrund, den er af Djævelen; og de, som troer paa den bør gaae til Helvede; det er en Ynk at et saadant Bedrageri skulde tillades at at opstaae i vort christne Land." Saadanne Udtryk kom fra Munden af religiøse Præster, fra Munden af ledende Personer i Samfundet, fra dem, som paastod at holde Saliggjørelsens Nøgler og at lære Folket Saliggjørelsens Vei. Har denne Aand ophørt? Nei, den har ikke, men den har stadigen tiltaget. Og til min sikkre Kundskab formedelst Syner ved den Herres, Jesu Christi Aand, vidste jeg, saae jeg, forstod jeg, førend jeg gik i Daabens Vande, at Forfølgelsesaanden vilde forøges. Eftersom Guds Rige tiltog paa Jorden, saa vilde Fjendens Magt forøges i samme Grad for at holde Skridt med det; og at der aldrig vilde være en Tid, undtagen for et kort Tidsrum, at dette Folk vilde have Hvile indtil Israel var fuldkommen indsamlet, forløst og opbygget, og Herren havde draget den adskillende Linie imellem de Retfærdige og de Ugudelige.

Denne Kirke har levet fem og tyve Aar og er ikke død endnu, endskjøndt en stor Mængde af dets Medlemmer er gangne bag Sløret. De, som først blev døbte i denne Kirke, har næsten alle forladt denne Handlingsplads. Jeg formoder, at der er ikke en eneste Person i denne Forsamling, som annammede Mormonsbog om Høsten 1829 eller i Begyndelsen af Aaret 1830. Propheten, hans Fader og hans Brødre, paa een nær, er gangne bag Sløret. Jeg antager, at Martin Harris og Josephs Moder lever, men Oliver Cowdery er gaaen til hans lange Hjem, og de fleste af Vidnerne til Mormonsbog er døde; og jeg kjender ikkun meget Faa i disse Dale, som annammede Troen paa Evangeliet i de tidlige Dage af denne Kirkes Opkomst. Naar jeg tilbagekalder i Mindet de Mæng-

der, hvormed jeg har været bekjendt i dette Rige, og overveier hvor Faa der er, der har staaet fast, og hvor Mange, som har faldet fra, tænker jeg ofte først, det er besynderligt; men atter, det er intet Under, begribende, som jeg gjør, at Enhver, som lever i denne Kirke, maa være trofast. De kan ikke løbe efter Øiemaal, men maa virkelig øve Tro paa den Herre Jesus Christus for at nyde den Helligaands Lys. Naar de forsømmer dette, tager Verdens Aand Besiddelse af dem, og de bliver kolde og ufrugtbare og hentvine i Mørke og aandelig Død, og tilsidst forlader os. Vil dette vedblive? Ja!

Maaskee der gives Mange, som blive forbausede ved at see Folk falde fra, men det er i Virkeligheden intet Under, det er aldeles intet Forbausende deri. Om I ønsker at vide Aarsagen, hvorfor de falder fra, det er fordi de forsømmer deres Pligt, taber Herrens Aand og Aanden af det hellige Evangelium, som de modtog, naar de først annammede det. Mange modtage Evangeliet, fordi de vide det er sandt; de er overbeviste i deres Dømmekraft, at det er sandt; kraftigt Beviis overmander dem, og de er fornuftigmæssigen nødte til at indrømme, at Evangeliet er sandt formedelst smuk Beviisførelse. De underkaster sig det og adlyder dets første Grundsætninger, men søger aldrig at blive oplyst ved den Helligaands Kraft; Saadanne triner ofte ud af Veien.

„Mormonismen," siger de, „er sand, men jeg er ikke istand til at staae det; jeg er ikke istand til at udholde disse haarde timelige Tab; jeg er ikke istand til at blive her og faae mine Rettigheder traadte under Fødder; jeg kan ikke taale at blive standset i min Levevei; jeg ønsker ikke at blive bunden i mine Handlinger, men jeg ønsker min fuldkomne Frihed, dog troer jeg Mormonismen at være sand af mit ganske Hjerte."

Netop af disse Grunde, om saadanne Mænd blot troer Mormonismen at være sand, og det endog ikke stærkere end de gjør, saa er de ikke saa langt forud i denne særegne Omstændighed som Djævlene i Helvede, thi de baade troer og veed, at Evangeliet er sandt. — De troer og veed, at Jesus er Christus, de troer paa det Gamle og Nye Testamente, og paa Mormonsbog og veed at de er sande. De veed naar en sand Prophet kommer frem paa Jorden, om de ikke vidste det, vilde de ikke opreise Forfølgelse imod ham. Da de ikke alene troer, men ogsaa veed, at Evangeliet er sandt, ordner de sig til Strid mod Sandheden, og lægger enhver Plan og Form, som det er muligt for Djævle at opfinde for at kuldkaste Guds Rige paa Jorden, at de maa blive i Besiddelse af Verden endnu længere.

Vil der endnu være Frafald? Ja, Brødre og Søstre! I kan forvente, at Folk vil komme ind i Kirken og derefter falde fra. I kan forvente, at nogle Mennesker vil løbe rigtig for en Tid, og derefter falde ud af Veien. Tag for Exempel Parabelen om Sædemanden, som gik ud at saae, „og idet han saaede, faldt Noget ved Veien; og Fuglene kom og aade det op. Men Noget faldt paa Steengrund, hvor det ikke havde megen Jord; og det voxte snart op, fordi det ikke havde dyb Jord. Men der Solen gik op, blev det forbrændt, og fordi det ikke havde Rod, visnede det. Men Noget faldt iblandt Torne; og Tornene voxte op og qvalte det. Men Noget faldt i god Jord, og bar Frugt; Noget hundrede Fold, men Noget tredsindstyve Fold, men Noget tredive Fold."

Naar Sæden falder i god Jord, fatter den Rod og frembringer Frugt; saa-

danne Individer vil være trofaste indtil Enden. Den Sæd, som falder ved Siden af Veien, kan ikke — af Mangel paa Rod — udholde Forfølgelsens brændende Sol. De, som er forestillede ved Sæden iblandt Tornene, kan ikke udholde det paa Grund af Verdens Bekymring og et hoffærdigt Levnet. Verdens og Satans Indflydelse og Magt, som omgiver saadanne Individer, leder dem efterhaanden bort; de ophører at være Hellige, ophører at tjene Gud og vender sig hver til sin egen Vei. Er dette forunderligt for Eder? Ja, for et Dieblik, siger I, er det underligt. Hvad annammede I Mormonismen for? Nogle har annammet den for Sandhedens Sag; Nogle elsker Evangeliet, fordi det er Evangeliet, — fordi det er grundet paa sande Principer og fordi det er det eneste Lærdomssystem, aabenbaret for Menneskenes Børn, som er bygget paa en sikker Grundvold. De elsker Sandheden, fordi den er Lys og der er intet Mørke i den; og de frygter ikke at komme til Lyset, for at deres Gjerninger skal fordømmes; thi de ønsker at blive af med deres onde Gjerninger. De elsker Dyd, fordi den er et helligt Princip, hvorved Englene lever; de elsker alle Evangeliets Principer, fordi de er forenede med Evigheden, og er Grundvolden for evige Liv, og vil ophøie de Trofaste til Lykke og Lyksalighed, til Riger af Herlighed, Magt og Udødelighed, og til al den Kundskab og Lyksalighed, som kan blive nydt af fornuftige Væsener, som arver Evigheden.

Det tilkommer ikke mig at sige, hvor Mange der er, som annammer Evangeliet for Brødenes og Fiskenes Skyld; men jeg slutter virkeligen fra deres Opførsel, at Mange har annammet Evangeliet for at see, om de ikke kan drage nogen Vinding af det; for at see, om der ikke er nogen timelig Fordeel i det. Lad dette Rige eller dette Folk lykkes — lad dem være fri fra Forfølgelse fra denne Dag af, — lad vore Venner, vore Beslægtede, vore forrige Naboer tale vel om os og sige Sandheden med Hensyn til vor timelige Velfærd, som de vilde om et andet Folk, og hvad vilde Følgen vorde? — Tusinder vilde bekjendelsesviis antage Evangeliet for Fordelene, som kom deraf, for at faae et godt Navn, og for at erholde Rigdomme, som er af denne Verden, og for at blive fuldkommen frie fra Indskrænkning. Lad dette Rige lykkes paa saadan Maade, at alle Mennesker vil tale vel om det, og lad der ingen Prøvelser være, ingen Trusler, Ingen, som siger: „I skal dræbes, I skal tilintetgjøres; men lad Alle sige: „Fred være med Eder, vi vil velsigne Eder, vi vil være Eders Naboer og hilse Eder som Venner og Brødre;" under en saadan Tingenes Tilstand vilde Tusinder offentlig annamme Evangeliet for at kunne leve i Fred og for at erholde denne Verdens Rigdomme; Tusinder vilde offentlig bekjende Troen paa Mormonsbog og Pagtensbog for politiske Fordele, for et stort Navn, og for at erholde hvad de søger efter bestandigen. Hvad er det? At blive talt vel om af Enhver, at erholde Magt og stor Indflydelse iblandt Menneskene. Skulde jeg give min egen private Mening angaaende Sagen, saa kan jeg ikke sige, at en stor Mængde er komne ind i denne Kirke alene for verdslige Fordele, som de vilde drage deraf. Paa den anden Side, kommer alt Folk ind i denne Kirke med en reen Hensigt? Mange antager Evangeliet for at blive frie for Undertrykkelsens Jernhaand, under hvilken de arbeider bestandigen fra Aar til Aar i Trældoms Lænker, slidende haardt for at faae et Stykke Brød til deres Ophold. De er undertrykkede og bedrøvede; deres Dagløn er nedsat

til det mindst Mulige, de kan leve af, da de veed, at de maa arbeide eller døe.

Tusinder er i denne ynkelige Tilstand, og vilde annamme enhver Ting, ligegyldigt hvad under Himlene der prædikedes for dem. I maa gaa og prædike Universalisternes Lærdomme eller Vantroens, eller enhver anden Tro i Verden, I maa koge dem sammen og uddrage selve Essensen af dem, og tillige med den sige dem, som er undertrykte og nedbøiede af de Rige og de Store: „I skal blive udfriede fra Eders Fabrikker, I skal undkomme fra Eders Trælleværksteder; vi prædiker dette for de Fattige, antag nu vort System og vor Lære, og I skal blive befriede fra Undertrykkelsens Jernhaand. Vi vil tage Eder til et Overflødigheds Land, til et Friheds Land, hvor I kan nyde Eders Rettigheder og være velsignede, og have det Privilegium til at erholde sammenligningsviis med Lethed, liig andre Mennesker, alle Livets Beqvemmeligheder." Hvad er deres Svar? „O vi vil antage Eders Religion, om I blot vil tage os bort fra dette Slæb og denne Nød." Mange annamme Evangeliet, paavirket af ingen anden Bevæggrund, end at have det Privilegium at blive flyt'et fra deres undertrykte Tilstand til et Sted, hvor de ikke vil lide. De vil annamme hvilkensomhelst Lære under Himlen, om I ikkun vil tage dem ud fra deres nærværende Forfatning.

Er der Nogle hos os, som handler efter det samme Princip? O ja, I kan eengang ved Leilighed see Een, som handler efter det Princip. Lad Forfølgelse blive ophobet paa dette Folk, som det er skeet forhen, ja lad Forfølgerne true i stor Afstand fra os, som de er nu, og de som har antaget Evangeliet af Bevæggrunde, som ikke er i enhver Betydning rene, vil sige: „Jeg vil hellere antage noget Andet for at blive fri for Forfølgelse; jeg er tilbøielig til at forlade disse Sidste Dags Hellige, at ikke Bedrøvelse, Uro og Forfølgelse skal komme over mig, og jeg vorde dræbt, eller komme til at lide i Kjødet. Jeg vil reise til Californien, eller til de Forenede Stater, eller jeg vil gjøre en eller anden Ting. Jeg ønsker at gjøre det, som vil frie mig fra al jordisk Lidelse og Uro. Rører disse Betragtninger Een, som har annammet Evangeliet paa Grund af dets Principer? Nei. De som føle ligesom at fornegte Jesu Christi Religion for saadanne Betragtninger, annamme det første Gang for at forbedre deres timelige Stilling i Livet, og ikke for noget Andet. Dette har stedse været Tilfældet med Mange og naar Forfølgelsen er kommen, har Mænd og Qvinder sagt: „Jeg kan ikke taale det; jeg tænkte jeg vilde have Lyksalighed og nyde Livet; jeg antog virkeligen, at al min Sorrig var endt."

Mange har annammet Evangeliet, idet de troede, at deres Sorger vilde komme til en Ende, ved et vist Tidsrum i denne Kirke og Rige, paa Jorden, og det tillige hastig. Jeg er et Vidne til dette af min egen Erfaring og Følelse. Naar jeg ydede Lydighed til Herrens Befalinger, beredede Brødrene sig til at indsamles til et Sted, som kaldtes Zion, i Jackson County paa de vestlige Grændser af Staten Missouri. Jeg havde virkeligen Tro og Zions Aand i en saadan Grad, at jeg antog, at om vi kom til Zion, vilde vore verdslige Sorger og Lidelser ophøre. Jeg havde dog ikke selv Tilbøielighed til at gaae derhen, thi jeg ønskede at gaae til Verden og forkynde Herrens Ord, som aabenbaredes for mig, og paa Grund deraf havde jeg aldrig det Privilegium at nedsætte mig i det County. Zions Aanden, som jeg da be-

sad, er den Aand, som beboer Himlene og fylder dem, den er i og rundt om alle himmelske Væsener.

Naar denne Aand er meddeelt Individer, fatter de den som den er i dens Reenhed, og er ikke til alle Tider opmærksom paa, at de endnu omgives af et Tabernakel af Leer, som er underkastet Djævelens Magt, og er udsat for at blive plaget hvilketsomhelst Øieblik, og at have haarde Prøvelser, og Modstand og Forfølgelser, saa længe som de er i Kjødet. Men naar den Aand, som fylder Evigheden, er indblæst i en Person, adspredes enhver anden Ting i et Øieblik, og han seer Zion som det er i dets Reenhed, han nyder da Zions Aanden.

En Mængde Folk indsugede det samme Begreb, som jeg gjorde i Begyndelsen, og troede virkeligen at i Jackson County vilde alle jordiske Sorger, Lidelser, feilslagne Forhaabninger og Skrøbeligheder, henhørende til Kjødet, faae en Ende, og at Enhver vilde blive helliget for Herren, og Alt vilde være Fred og Glæde fra Morgenen til Aftenen og fra Aar til Aar, indtil Frelseren skulde komme.

De Brødre, som gik dengang, fandt i en meget kort Tid, at de havde taget feil. De, som tog derhen, og de, som var bekjendte med deres Gaaen og Kommen, fandt Verden, Kjødet og Djævelen der, ligesaa meget som paa noget andet Sted, undtagen de havde Tro til at kaste enhver Verdens Aand ud af Dørene, det er, ud af deres Hjerter. De fandt den samme Frister, de samme begjerlige Følelser og de samme Tilskyndelser der, som paa andre Steder.

Naar vore Ældste gaaer ud for at prædike Evangeliet, saa siger de Folket, at de skal indsamles til Zion. Hvor er det? Det er i Staden ved den store Saltsø, i Bjergenes Dale, i Settlementerne i Utah Territorium, der er Zion nu. Men I bemærker, naar I kommer her de samme gjerrige Følelser indsugede i Manges Hjerter som paa andre Steder, den samme Frister er her, og der er fuldt op af Fristelser, og med mindre Folket lever for Herren i Lydighed til hans Befalinger, kan de ikke have Zion indeni dem. De maa føre det med dem, om de skal forvente at leve i det. Om de ikke gjør dette, saa er de ligesaa meget blottet for Zion her som paa andre Steder. Nogle spørger: „Hvorfor kan vi ikke tjene Gud i andre Lande lige saa vel som her?" I kan gjøre det ligesaa vel i England, i Frankrig, i Tydskland, i Italien, paa Øerne i Havet, i de Forenede Stater, i Californien eller ethvert andet Sted, som I kan her. „Velan da, lad os gaae!" siger de. Men bie lidt, I kan tjene ham ligesaa vel et andet Sted, naar det er Eders Pligt at være der. Om det ikke er Eders Pligt at være paa noget andet Sted, dersom I vilde tjene ham antageligen, saa maa det være der, hvor han kalder Eder. Til hvilken Deel af Jorden kalder Herren nu sine Hellige? Han har aabnet Veien for dem langt i det Indre af Nord-Amerika, hvor de er flyttet langt bort fra al Civilisation.

Om I vil undersøge Kortet, vil I finde, at vi er nedsatte i en afsondret Deel af hvad? Af Zion. Og hvad er Zion? I en Betydning er Zion de Rene af Hjertet. Men er der et Land, som nogensinde vil kaldes Zion? Ja, Brødre. Hvilket Land er det? Det er Landet, som Herren gav Jacob, som testamenterede det til sin Søn Joseph og hans Afkom, og de beboer det, og det Land er Nord- og Syd-Amerika. Det er Zion, hvad Land, Territorium og Beliggenhed angaaer. Zions Børn har endnu ikke meget i deres Besiddelse, men deres Territorium er Nord- og Syd-Amerika til

at begynde med. Angaaende Zions Aanden, den er i de Helliges Hjerter, i deres som elsker og tjener Herren af al deres Magt, af deres ganske Sind og Styrke. Vi har aabnet Veien og er komne her, og hvad vil I see? Ligesaa megen Svaghed og Forstyrrelse, som paa noget andet Sted, dersom I har et Sind til at gjøre det — hvilket I vil, dersom I handler ugudeligen, og udfører det, som skader Retfærdighedens Principer. Vi kan gjøre Utah Territorium til een af de største Syndepøle paa den hele Jords Overflade, og overgaae de gamle Sodomiter i Vederstyggeligheder, dersom vi er tilbøielige dertil.

De første Grundlæggere af dette Territorium, de som banede sig Vei mellem Bjergene, nedhug Krattet, dræbte Snogene, anlagde Veiene, byggede Broer og Huse, begyndte Avlsgaarde, udlagde og opbyggede Stæder, hvor ingen hvid Mand nogensinde tænkte, at et civiliseret Folk kunde bestaae, undtagen de bragte Levnetsmidler fra et fjernt Land, kan nu forsamles tilsammen, omgivne med Beqvemmeligheder og mange af dette Livs Overdaadigheder. Ingen hvid Mand, som drog gjennem dette Land, troede, at et Settlement kunde anlægges i disse Bjerge, eller noget Jordbrug kunde lykkes. Herren har bragt os her, og hvad har vi bragt? Sikkerlig os selv, og efter at vi er kommen her, ønsker Nogle at gaae bort og siger, „at dette Sted er ikke helligt nok for dem, at de vil ikke taale det, men unddrage sig fra dette Samfund, indtil vi er rene nok, og derefter vil de komme tilbage igjen." Saadanne Personer er liig dem, som forblev i Jackson County, de er altfor rene og hellige for dem selv. Men om de forbliver, forbliver de med deres Personer, og om de gaaer, tager de deres Personer med sig, og det er den store Vanskelighed med dem. Om de kunde lade sig selv tilbage, maaskee vi kunde lykkes i at rense dem fra Synd, men nei, de gaaer og maa tage sig selv med sig.

De Hellige, som først kom ind i disse Dale, bragte nødvendigviis deres Tabernakler med sig; men vi bestræbte os ikke for at bringe nogen Egenkjærlighed med os, nogle vildfarende forudfattede Begreger, nogle Følelser, Love, Regler eller Handlinger, tilhørende os selv, undtagen saadanne, som Herren skulde foreskrive Dag efter Dag.

Antag, at Enhver, som kommer ind i disse Dale, skulde komme med den Bestemmelse at blive veiledt af Herren Dag efter Dag; antag, at de skulde sige: „Jeg vil tjene min Gud og holde hans Befalinger; jeg vil ikke lægge nogen Plan til Dette eller til Hiint eller til noget Andet; jeg vil ikke sige, at jeg vil staae op i Morgen og gaae til denne Stad eller til hiin By, og bytte og handle for at faae Vinding; alene som Herren vil sige, og dette vil jeg gjøre fra denne Tid af, fremdeles og evindeligen;" og lad saa Enhver trofast vedligeholde en saadan Beslutning, og vi kunde sandeligen sige, at vi har Zions Territorium og sammes Aand, Lys, Herlighed og Kraft, og at Zions Gud boer hos sit Folk.

Men om vi bringer vore gamle Traditioner med os, vore forudfattede Følelser og Begreber om Dette, Hiint og Andet, og udkaster vore Planer, bygger vore Boliger, og sætter os i en Stilling overeensstemmende dermed og siger: „Jeg vil gjøre saa og saa, dette er Stien jeg vil følge og jeg har besluttet mig til at vandre paa den, uden at tage Hensyn til nogen anden Ting," da kan vi vente at blive omstyrtede, og Aanden af det hellige Evangelium vil forlade os. Da vilde I snart erfare, at der var ingen timelig eller naturlig Udsigt for dette

Folk til at undflye fuldkommen Tilintetgjørelse; og I vilde staae op og sige: „Jeg vil afsted til Californien for at frelse mit Liv.', Men de, som forsøger at frelse deres Liv ved deres egen Dygtighed og Kløgt, vil miste dem baade timeligen og aandeligen.

Mange siger: „Jeg troer Evangeliet," men vedbliver at handle slet, vedbliver at gjøre det, som de veed er urigtig. Jeg ønsker at I skal fuldkommen forstaae, at den blotte Tro paa Evangeliet, paa at Jesus er Christus, paa det Gamle og Nye Testamente, paa at Joseph Smith var en Prophet, sendt af Gud, og at Mormons Bog er sand, bereder Eder ikke til at blive Lysets Engle, Guds Sønner og Døttre, og Medarvinger med Jesus Christus til en gudommelig Arv. Ei heller berettiger den blotte Tro Eder til Besiddelsen af Kronerne og Thronerne, som I forventer. Nei, saadan Tilberedelse kan ikkun gjøres, og saadanne Formaal alene opnaaes ved at gjøre den Gjerning, som vor Fader i Himlen fordrer af os, ved at adlyde ham i alle Ting, idet vi lader vor Villie, Tilbøieligheder og Følelser falde for vore Fødder, for ikke mere at opstaae fra nu af og fremdeles, og virkeligen handler efter de Grundsætninger, at vi vil gjøre vor himmelske Faders Villie, uanseet hvad der skulde vederfares os. Da, om I staaer i Begreb med at blive dræbt af Eders Fiender eller ødelagt af Modstanderen, kan I sige: „dræb frisk væk, ødelæg frisk væk!"

Sandt nok, al Retfærdigheds Fiende, Lucifer, Morgenrødens Søn, Djævelen, som er i Besiddelse af Verden, og næsten af Alt der er i den, siger: „Jeg er bestemt paa at tilintetgjøre enhver Mand, Qvinde og Barn, som ikke vil underkaste sig mit Rige, adlyde mine Forordninger og fornægte den Herre Jesus Christus." Men min Beslutning er ikke at fornægte den Herre Jesus Christus og hans Befalinger, men holde dem trofast, og lad dette Folk følge den samme Fremgangsmaade og vente indtil det endelige Udfald og see hvem som vil gaae af med Seiren i den store Kamp.

For Nærværende har al Retfærdigheds Fiender Anførsel og siger: „Nu I stakkels Mormoner, er I ikke bange at vi kan mønstre vore Tusinder og tilintetgjøre Enhver af Eder?" Gaae til Helvede, siger jeg, og bliv fordømte; thi I vil gaae did, og I er allerede fordømte. Jeg kan bevise af de hellige Skrifter, at de er i Helvede, endskjøndt skinhellige Personer anseer det for ugudeligt at gjøre saadanne Bemærkninger. Jeg ogsaa siger, bliv i det Helvede I er i, om I behager, eller gaae til et andet, om I kan.

Vil Folket være frygtagtigt? Om Frygt er i Hjertet paa Nogen af Eder, saa er det fordi I ikke beder ofte nok; eller naar I beder, er I ikke tilstrækkeligt ydmyge for Herren. I strider ikke med ham indtil Eders Villie er opslugt i hans. Om Enhver af de Sidste Dages Hellige levede, saa at de nød deres Forrettigheder, vilde de ikke frygte mere for Verden og alt det den kan gjøre, end de frygter for at Tranerne, som flyver skrigende en trefjerdedeels Miil over deres Hoveder, vil lade sine Æg falde paa dem og udslaae deres Hjerner.

I kunde lige saa vel frygte for denne Tildragelse som frygte for alle Helvedes Magter, dersom Folket var helliget for Herren og vilde gjøre hans Villie hver Dag.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste September.

Den opmærksomme Jagttager, der med Kjendskab til Forholdene har fulgt Verdensbegivenhedernes Gang og Menneskeslægtens Udvikling i Almindelighed, vil udentvivl erkjende den næsten mirakuløs hurtige Fremvært og Forøgelse af nyttige Opfindelser, Forbedringer og Indretninger til Menneskeslægtens Gavn, som især i det sidste halve Aarhundrede er frembragt ved Naturvidenskabernes Anvendelse i det praktiske Livs forskjellige Grene. Hvilke uhyre Resultater er der ikke frembragt og frembringes ved Hjælp af Vand, Luft, Ild, Damp, Elektricitet osv. Fædrenes langsomt vundne Erfaring og paabegyndte, ufuldendte og mislykkede Forsøg, er Generation efter Generation gjentaget, forøget og forbedret, indtil det har opnaaet den forbausende Høide, som Nutiden fremviser. Elektriske Telegraphtraade er ifærd med at lægges rundt hele Jorden, selv over de dybe og store Verdenshave, for med Lynets Fart at forplante Efterretninger. Jernbaner vil snart gjennemkrydse alle Lande og med utænkelig Hurtighed, sammenlignet med Fortiden, bringe Menneskene fra et Land til et andet. Dampskibe farer over de store Have i faa Dage, hvortil før behøvedes flere Maaneder, ja Aar; og alle andre Ting i Forhold derefter, hvilket vilde blive for vidtløftigt her at omtale. Burde ikke dette forøge deres Kjærlighed og Lydighed for den store Skaber? Er Menneskeslægten voxet i moralsk og religiøs Henseende i samme Grad som den har tiltaget i naturvidenskabelig Henseende? Kjære Læser! kast et Blik omkring dig, og dersom du kan see med aabne Øine, og dømme med uhildet Forstand, saa vil du svare: desværre Nei! Slægten synker dybere og dybere, de have G u d f r y g t i g h e d s S k i n, men fornægte d e n s K r a f t. Ja, selv Verdens Lærde og Philosopher erklærer høit i Tale og i Skrift at den nuværende Christendom intet duer, at den er Usandhed fra først til sidst. Iblandt andre store Opdagelser har de ogsaa nu tilsidst opdaget d e t t e; de seer at Slægten er syg i moralsk Henseende, at der maa en grundig Reform til. Kan nu disse Viismænd, disse Philosopher anvise et radikalt Middel; en helbredende Medicin? Nei, de er Qvaksalvere alle tilhobe, uanseet deres paaberaabte Lærdom. Ikke saaledes med den himmelske Fader; han har ikke alene forudseet dette, men har ogsaa beredet et ufeilbarligt Middel, hvilket han har aabenbaret, og nu allerede i mange Aar ladet og fremdeles lader proclamere ved sine Tjenere til Frelse for Alle, som vil lytte til hans Røst; men ham, til hvem de skulde tye hen, kjender de ikke, vil de ikke vide af; hans Aabenbaringer kalder de Vrøvl; hans Tjenere kalder de Bedragere; hans Evangelium kalder de en opspunden Fabel af Joseph Smith. De er allesammen enige i at modarbeide hvad Herren ved denne sin Tjener har paabegyndt paa Jorden: "Gjenoprettelsen af alle Ting; Israels Indsamling; Forberedelsen til Messiæ anden Tilkommelse og Regjering paa Jorden." Disse Ting taaler de ikke. Gud har ikke længer Ret til at sende Engle til Jorden; at give Aabenbarelser og gjenoprette sin Kirke med det af ham bemyndigede Præstedømme: Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder og Lærere. Disse Værdigheder har Verden afskaffet og nu vil de ikke have dem igjen; de vil ikke underkaste sig Jesu Regjering; de

vil ikke ransage og troe de hellige Skrifter: Bibelen, Mormons Bog og Pagtens Bog; de vil ikke erkjende det evige Evangelium, som nu i 25 Aar har været forkyndt paa Jorden, og hvis oprigtige Annammelse og Efterlevelse ene er istand til at frelse dem fra den sig nærmende Ødelæggelse.

Forhandlinger

i en General Conference for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, sammenkaldt i Tabernaklet i Store Saltsø Staden, og begyndt Fredagen den 6te April 1855 Kl. 10 Form.

(Af Deseret News d. 11. Apil 1855.)

(Fortsat fra Side 352.)

Ældste Lorenzo Snow sammenlignede den nærværende Dag med den for 25 Aar siden, og henttydede til den Tid, da de Ældste vandrede uden Føde eller Skjul for at forkynde Evangeliet for Nationerne langt borte, og nedbad en Velsignelse over Kalken.

Ældste Woodruff sagde, at jo flere Conferencer vi har, desto meer tiltager de i Interesse; det var Musik for hans Øren at høre Vidnesbyrd om Sandheden; henviste til Indvielsen af Templet i Nauvoo, og til Krigene og Trængslerne iblandt Nationerne.

Ældste C. C. Rich sagde: Jeg har i de tilbagelagte 23 Aar vidst med Sikkerhed, at dette Værk var sandt, og at denne Kirke er veiledt af Guds Haand; talte om Folkets Enighed og at leve for at modtage Velsignelserne; om vi gjør det Bedste vi veed, skal vi gjøre det udmærket.

Præsident B. Young sluttede Conferencen med Forslag at samles den 6te October næstkommende, idet han bemærkede, at om vi end skulde fortsætte en heel Uge, kunde blot nogle faa af de Ældste have det Privilegium at aflægge deres Vidnesbyrd; den som meddeler Sandheden saa fort som han modtager den, vil voxe i Naade og i Kundskab om Sandheden. Den første Mission til Joseph, som var en reen Ephraimit, var at samle Israel; underviste de Hellige, hvorledes de skulde leve og undgaae Sygdom, og advarede dem alvorligen om at iagttage Viisdoms Ordet, og aflægge Brugen af Thee, Caffe, Tobak, Spiritus, og alle saadanne Artikler, og opdrage deres Børn sunde; dette Folk har at gjøre det. Han velsignede derefter de Hellige.

Choret sang: „Kom, lad os paany."
Slutningsbøn af Præs. Kimball.

Thomas Bullock,
Conferencens Skriver.

Liste over Navnene paa dem, som, af Conferencen den 7de, 8de og 9de April 1855, er eenstemmigen bleven voterede for at gaae paa Missioner:

Alger, John.
Alred, James Sandford.
Ames jun., Ira.
Appleby, Carlos.
Barnard, Ezra.
Batchelder, William.
Bean, George.
Bean, James.
Belknap, Gilbert.

Billings, Alfred.
Boyd, George.
Bringhurst, William.
Brown, James.
Brown, James M.
Brown, Robert.
Browning, John Wesley.
Brundage, William L.
Bull, Joseph.
Bullock, Isaac.
Burch, William.
Burgess, William.
Burston, William.
Butterfield, Thomas.
Call, Anson.
Candland, David.
Connon, George Q.
Carter, Sidney.
Clark, Israel.
Clark, John af Provo.
Clough, Benjamin.
Clowes, Joseph.
Cole, Moroni.
Collett, Sylvanus.
Cook, Washington N.
Covert, William S.
Crossland, Benjamin.
Cummings, Franklin.
Curtis, David.
Cuthbert, Edvard.
Davis, Daniel.
David, James.
Dolten, Charles W.
Dolten, George.
Draper, Moses.
Durphy, Francillo.
Dustin, Seth.
Empy, Nelson.
Evans, David.
Fairchild, Alma.
Follitt, Wm. A.
Foss, Ezra.
Foster, William.
Freeman, Wm.
Gallaher, John.
Gibson, Robert.
Grant, George R.
Green, Austin.
Haight, Hector C.
Hale, Aroet.
Hamlin, Wm.
Hampton, Benjamin.
Hancock, George.
Harvey, John.
Hill, George W.
Holden, Wm.
Hollingshead, Joseph.
Hultz, Benjamin, R.
Hunt, James Wiseman.
Huntigton, Allen.
Huntington, Lot.
Huntington, Oliver.
Hutchings, Shepherd.
Ivie, James.
Ivie, John.
James, Richard.
James, Thomas H.
Jones, William P.
Kay, John.
Kempton, Jerome.
Knapp, Albert.
Lamb, Brigham.
Lamb, Edwin.
Lamb, Horace.
Leavitt, Nathaniel.
Lish, Everett.
Loveland, Chester.
Mangum, James.
Maxwell, William.
Mead, Orlando F.
Metcalf, Levi G.
Merkley, Christopher.
Mc Ewan, John.
Mikesell, John H.
Milam, Joseph.
Miles, Ira.
Miles, Orson.
Miles William.
Miller, Henry W.
Miriam, Amasa.

Mitchell jun., Wm.
Moore, Stephen.
Muir, Wm. S.
Munjar, Thomas.
Nebeker, George.
Neslin, Robert F.
Nixon, Wm.
Norton, John W.
Pace, Byron.
Parry, Joseph.
Perkins Christopher C.
Perkins, Jesse N.
Perkins, Reuben W.
Perry, Stephen.
Pettit, Ethan.
Petty, Robert C.
Phelps, James.
Pulsipher, John.
Randall, Alfred.
Rawlins, Joseph S.
Richards, John A.
Ricks, Thomas E.
Ritchie, William.
Roberts, Benjamin M.
Scott, John.
Stepherd, Isaac.
Smith, John L.
Smith, Thomas S.
Smoot, Wm. C. A.
Snedaker, John F.
Snyder, George G.
Steele, John.
Stephens David.
Sterritt, Wm. W.
Streeper, William H.
Taylor, Pleasant Green.
Terry, Joshua.
Turner, John W.
Vance, William.
Van Ettan, Elisha W.
Wakeley, John N.
Warde, Elijah B.
Watts, Baldwin.
Welchman, Artur P.
White, Ephraim.
Whitney, Joshua.
Wilkie, Matthew F.
Williams, Clinton.
Wilson, Thomas.
Wood, Charles.
Wood, Warren.
Wood, Lyman S.
Woods, Lyman L.
Zundall, Abraham.

Statistik.

Ved at samle de sidste Rapporter fra de forskjellige Biskopper, finder jeg, at der er nu i dette Territorium:

Det øverste Præsidentskab .	3.
Apostler	7.
Halvfjerdsindstyver . . .	2,086.
Overpræster	715.
Ældster	994.
Præster	514.
Lærere	471.
Diaconer	227.

Desforuden det sædvanlige Forhold af Personer, som endnu ikke er ordinerede til Tjenesten.

Missionærer, som er udsendte (og allerede er i Marken) fra Utah Territorium til de forskjellige Dele af Jorden . . . . 331.

I de sidste sex Maaneder er der bleven født i Utah Ter. . .	965.
Døde	268.
Døbte	478.
Udelukte	86.

Thomas Bullock,
Skriver.

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 327.)

Men en vis Ananias, en gudfrygtig Mand efter Loven, som havde godt Vidnesbyrd af alle Jøder, som der boede, kom til mig og stod for mig, og sagde: Saul, Broder, see op! og jeg saae paa ham i samme Time. Men han sagde: vore Fædres Gud haver beskikket dig, at du skal kjende hans Villie, og see den Retfærdige og høre en Røst af hans Mund. Thi du skal være ham et Vidne for alle Mennesker om de Ting, som du haver seet og hørt. Og nu, hvad tøver du? Staa op og lad dig døbe, og dine Synder aftvætte, og paakald Herrens Navn." Ap. G. 22, 12—16.

„Thi skjøndt I efter Tiden endog burde være Lærere, have I atter behov, at man skal lære Eder Begyndelsesgrundene i Guds Ord, og I er blevne saadanne, som have Melk behov, og ikke haard Føde. Hver som faaer Melk er uforfaren i Retfærdighedens Lære, thi han er et Barn. Men for de Fuldvorne er haard Føde, hvilke ved Forfarenhed have øvet Sands til at skjelne mellem Godt og Ondt.

Derfor lader os forbigaae Begyndelses Læren om Christo, og stride frem til det Fuldkomnere, at vi ikke atter lægge Grundvolden, angaaende Omvendelse fra døde Gjerninger, og Tro paa Gud, og Læren om Daab og Haandspaalæggelse, og de Dødes Opstandelse, og den evige Dom. Ja dette ville vi gjøre, dersom Gud det tilsteder. Thi det er umuligt, at de, som eengang ere oplyste, og som have smagt den himmelske Gave, og er blevne deelagtige i den Hellig Aand, og have smagt Guds gode Ord, og den tilkommende Verdens Kræfter og falde fra, atter kunne fornyes til Omvendelse, da de korsfæste sig selv Guds Søn, og gjøre ham til Spot." Hebr. 5, 12—14; 6, 1—6.

Disse Anførsler er saa tydelige til bevise Læren om Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse, saa jeg synes det er unødvendigt at forlænge dette Brev med Forklaringer over dem; men jeg vil fortsætte Gjenstanden i mit næste.

I den nye og evige Pagts Baand
Joseph Smith, jun.

Jeg tog til New Portage den 2den i Selskab med Oliver Cowdery og Sidney Rigdon for at bivaane en Conference, og vendte tilbage den 8de. Jeg var beskjæftiget med forskjellige aandelige og timelige Anliggender i flere Dage.

I en Forsamling i et Høiraad af Præsidentskabet i Kirtland den 14de September 1835 blev det bestemt — at, som en Arbeider er sin Løn værd, bør Præsident Joseph Smith sen., naar han kaldes paa til at udtale patriarkalske Velsignelser over Menigheden, betales for sin Tjeneste med en fastsat Godtgjørelse af 10 Dollars ugentlig og hans Udgifter erstattede. Det blev endvidere bestemt, at Præsident G. Williams beskikkes og herefter tjener som Skriver for at forrette i Velsignelses Forsamlinger og at han modtager for sin Tjeneste efter det samme Forhold, og tillige faaer sine Udgifter godtgjorte. Det blev endvidere besluttet, at Præsident Oliver Cowdery beskikkes, og at han handler herefter som Registrator for Kirken. Det blev endvidere afgjort, at Søster Emma Smith foretager at gjøre et Udvalg af hellige Lovsange ifølge Aabenbaringen; og at Præsident W. W. Phelps beskikkes

til at revidere og ordne dem til Trykning.

Den 16de Septbr. Kirkens Præsidentskab forsamlet og beskikkede David Whitmer og Samuel H. Smith til en Comittee og General-Agenter for at handle i og for det „Literære Firmas" Navn.

Forhandlinger i et Høiraad, holdt i Kirtland den 16de September 1835. Sidney Rigdon, Oliver Cowdery og F. G. Williams præsiderede.

En Klage blev fremført af Præsident Joseph Smith jun. imod Broder Henry Green for at have beskyldt Præs. Joseph Smith jun. „for at have irettesat Broder Aldridge urigtigen og under Indflydelsen af en ond Aand.

Da Broder Green var fraværende, opstod Præsident Rigdon og sagde, at det var Præsidentskabets Afgjørelse, at Raadet gaaer frem med at undersøge den fremførte Klage, fordi Broder Green havde været regelmæssigen tilsagt af ham selv.

Raadet beskikkede een paa hver Side til at tale; hvorefter følgende Vidnesbyrd aflagdes.

Ældste Sylvester Smith bevidnede, at Broder Green sidste Mandag Morgen sagde, at Broder Aldridge var retfærdiggjort i hvad han sagde, og at Præsidenterne Joseph og Hyrum Smith havde Uret i at udskjelde den gamle Mand; og efter at Ældste Smith havde forklaret Sagen for ham, sagde han, at om nogen Mand skulde gjøre saa med ham, vilde han kalde ham en Skurk; og at han skulde sige, at en Mand, der monne tale som Joseph gjorde, maatte have Djævelen i sig.

Ældste Lorin Babbit sagde, at han var nærværende, naar ovenanførte Samtale fandt Sted og hørte en stor Deel af den, og istemte fuldkommen hvad Ældste Smith havde anført; og han hørte Broder Green sige inden ovenanførte Samtale, at endskjøndt de beskyldte Broder Aldridge for at have en ond Aand, dog, om Sandheden var kjendt, var Djævelen i dem (nemlig Præsidenterne Joseph og Hyrum); thi om Nogen skulde spørge om min Mening, og derefter udskjælde mig paa den Maade, vilde jeg kalde ham en Skurk eller en Kjæltring.

Præsident Cowdery bemærkede for Raadet, at Broder Aldridge var ikke opfordret til at give sin Mening om Bogen, men hvad han sagde, fremførte han uden at være opfordret til at tale; thi Bogen overraktes ikkun ham og Andre for at see paa, at de kunde see dens Beskaffenhed og Godhed.

Præsident Joseph Smith reiste sig og anførte, at han vidste, at Broder Aldridge var under Indflydelsen af en ond Aand, og havde været i en lang Tid.

Raadsmedlem Orson Johnson sagde ogsaa at han vidste, at denne Ting var saa, af det, som han havde seet og erfaret, og at han havde hørt af troværdige Hjemmelsmænd, at den gamle Mand havde havt for Vane i en lang Tid at forsømme Bøn og Huusandagt.

Raadmedlem Smith sagde, at Præsident Smith var indenfor Grændsen af sin Pligt, da han irettesatte Broder Aldridge for hans Onde; og følgelig maa Broder Green have havt Uret i at modsætte sig ham, og sige, at han handlede liig en Skurk og at Djævelen var i ham.

Raadsmedlem Jackman sagde, at Broder Green kunde ikke være retfærdiggjort i at sætte sig op mod Herrens Tjener, medens han var i virkelig Udførelse af sin Pligt, og det var klart, at Satan havde søgt at stifte Splidagtighed i Kirken, og havde benyttet Fordelen af Lei-

ligheden ved Bogens Overrækkelse til at gjøre dette.

Den Bog, som hensigtes til, blev kjøbt for at nedskrive „de patriarkalske Velsignelser."

Præsident F. G. Williams sagde, at Broder Greens Ugudelighed i at fordømme Præsident Smith er tydelig af Vidnesbyrdene; og at Broder Aldridge ogsaa handlede daarligt og under Indflydelse af en forkeert Aand i at drage i Tvivl Retskaffenheden af Kirkens Hoved ved Kjøbet af Bogen, og at Præsident Smith var og er retfærdiggjort, fordi han handlede som han gjorde i Sagen, og skulde ikke været dadlet, som skeet er, i denne Sag af Broder Green.

Præsident O. Cowdery opstod derefter, og viste ved nogle faa tydelige Bemærkninger, hvorledes Satan havde søgt fra Begyndelsen at ødelægge Mormonsbog, og for at gjøre dette havde han virkeligen rettet sine Pile imod Guds Tjenere, som var kaldte til at bringe den frem og bære Vidnesbyrd om den for Verden, og havde nu søgt Leilighed imod Tjenerne ved at forføre Brødre til at sige, at de havde talet tvetydigt om Prisen for Protokollen, som overraktes sidste Sabbat; og at Broder Aldridge og maaskee andre blev Gjenstand for denne onde Indflydelse, og Broder Green retfærdiggjør dem i denne Ting, og dadler Præsident Smith, og er og bør ikke være retfærdiggjort fordi han gjør saaledes.

Præsident Cowdery vedblev at vise, at Bogen var kjøbt saa billig, som det kunde være, og var virkeligen værdt det, som blev given for den, nemlig tolv Dollars.

Ældste Cahoon bad om Tilladelse til at afbryde Præsident Cowdery et Dieblik for at underrette Raadet om, at for lidt siden gik Broder Green forbi Huset, og naar Taleren sagde ham, at Raadet overveiede hans Sag, og bad ham at komme ind, sagde han, at han skulde begive sig til sin egen Forretning og gik saa sin Vei uden at tage Hensyn til Raadet.

Præsident Cowdery tog igjen fat paa Sagen, idet han viste, at Broder Aldridges Hensigt, eller idetmindste den Aands Hensigt, som var i ham, var at tilintetgjøre Kirkens Hovedmænds Charakteer og at vise, at vi agtede at drage Vinding af Brødrene og udpresse mere af dem end Bogens Priis; og nu, istedetfor at agte vore Følelser, foragter han os allesammen, og viser at han har ingen Tro paa Høiraadet.

Strax efter kom Broder Green ind og sagde, at han havde været opholdt længere end det var hans Hensigt, idet han havde været i Chagrin i Forretning, og maatte aflevere Hesten og Seletøiet til Eieren førend han kunde indfinde sig i Raadet.

Præsident Rigdon stod derefter op og afgjorde, at Broder Green skulde ikke været forhindret fra at være her af nogen anden Forretning; og om saa var, skulde han have tilkjendegivet det for Raadet og forlangte en Udsættelse.

Præsident Cowdery bemærkede derpaa, at han tænkte, at Sagen var tilstrækkelig bragt for Raadet, og vilde ikke sige mere. Og Præsident Rigdon gik frem til at give sin Afgjørelse — at Broder Green skulde, om han havde været misfornøiet med Præsident Smith, gaaet hen og sagt ham sin Indvending, og ikke sagt noget derom til sin Næste. Og desuden, at Broder Aldridge, som er bleven viist, har været skyldig i at forsømme sine Bønner for Gud, og har derfor ikke havt Guds Aand til at bevare ham fra Satans Fristelser, og er falden i Synd, og gjorde virkeligen urigtig i at opreise Indvendinger mod Prisen

paa Bogen, som overraktes sidste Sabbat, og var under Indflydelse af en ond Aand.

Broder Green holder med den onde Aand i Broder Aldridge og siger, at han er retfærdiggjort i hvad han har gjort, og derfor er det tydeligt, at en ond Aand regjerer i Broder Greens Bryst. O det er ogsaa ligesaa indlysende, at Præsident Joseph Smith jun. var retfærdiggjort i at revse den onde Aand, og det var ikke alene forsvarligt af Præsident Smith at revse den onde Aand, men ogsaa hans Pligt som Præsident og første Ypperstepræst i Christi Kirke, beskikket af Gud til at føre samme ind i al Retfærdighed.

Høiraadets Præsidentskabs Afgjørelse er derfor i Korthed, at Broder Green bliver, og er nu, udelukt fra denne Kirke, og skal ikke mere være et Medlem indtil han kommer ind ved Daabs Ordinancen, saaledes som bestemt af Evangeliet at skulde skee i Kirken.

Dette bifaldtes af alle Raadsmedlemmerne, undtagen Coe, som spurgte om ikke Broder Green skulde have Rettighed til at tilstaae sine Feil, og endnu opholdes i Kirken. Han tænkte derfor, at det var Broder Greens Rettighed til at faae en Om-Organisation af Raadet og et gjentaget Forhør. Dette var nærved at blive tilstaaet, og Raadet at blive opsat til paafølgende Morgen, men Raadsmedlem Coe udbad sig en Forklaring af Præsidenten, og blev underviist som følger: „Naar en skændig Brøde er begaaet og Beskæmmelse er tilføiet Høiraadet, da er det Høiraadets Præsidentskabs Rettighed at træde det med Uvillie under Fødder og afskære Fornærmeren, saaledes som i det nu afgjorte Tilfælde!"

Raadsmedlem Coe tilbagekaldte da sin Indvending mod Præsidentskabets Afgjørelse, hvilken anerkjendtes af hele Huset, og Raadet sluttedes.

Sylvester Smith,
Skriver.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

H. Hansen	1 Rdl.	„ Mk.	„ Sk.
Johan Svenson . . .	45 —	„ —	„ —
A. P. Trane	20 —	„ —	„ —
K. Petersen	36 —	„ —	„ —
N. Nilson	37 —	3 —	„ —
Summa	139 —	3 —	„ —

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.